

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

פרשת שלח תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י"ט.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות
<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhqUzhWYoU/view>

הַכְּרוּבִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִקְרְאוּ
צִעֲצָעִים, שְׁמֵרֵמֵז בָּהֶם ב' פְּעָמִים
ע"ץ. וּבְנוֹנִי"ן הַפּוֹכִין בְּפָרֶשֶׁת "וַיְהִי
בְּנִסְעֵי הָאָרֶץ" וּבְמִנְעֵנְעִים
וּבְצִלְצָלִים". וּבְ"עֵצוֹ עֵצָה וְתַפָּר".

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט לד לד סד) רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת נִכְפְּלוּ וְכִלְוֹן לְשׁוֹן גְּאֻלָּה. ר"ד שְׁבוּ נִגְאֵל
אֲבִינוּ אֲבֵרָהֶם מֵאוֹר כְּשָׂדִים שְׁנֹאֲמַר "לָךְ לָךְ מֵאֲרָצְךָ". ס"ם בּוּ נִגְאֵל אֲבִינוּ יִצְחָק מִיַּד פְּלִשְׁתִּים
שְׁנֹאֲמַר "לָךְ מֵעַמְנוּ כִּי עֲצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מֵאֵד". ו"ן בּוּ נִגְאֵל אֲבִינוּ יַעֲקֹב מִיַּד עֵשׂוֹ שְׁנֹאֲמַר "הֲצִילֵנִי נָא".
ף"ו בּוּ נִגְאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם "פֶּקֶד פֶּקֶדְתִּי". ע"ץ בּוּ עֲתִיד הַקַּב"ה לִגְאֹל לְיִשְׂרָאֵל בְּסוֹף מַלְכוּת
רְבִיעִית שְׁנֹאֲמַר "אִישׁ צָמַח שָׁמוֹ וּמִתְחַתֵּיו יִצְמַח". נִרְאֶה לְבָאֵר מִדּוּעַ הִגְאֻלָּה תְּלוּיָהּ בְּאוֹת ע" סוֹפִית, עַל פִּי
מֵה שְׁשִׁמְעֵתִי מֵהֵרָה"ג ר' דָּוִד בֶּן שׁוֹשֵׁן שְׁלִיט"א שֶׁהִמְלִיחַ עַץ הַמְּסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד, מִרְכַּבַּת מִשְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת שְׁצוֹרְתָן
שׁוּה, הִינְנוּ הָאוֹת ע" הַפּוֹכָה, וְשִׁתִּיחֵן יַחַד מִחֲבֵרוֹת מְרַמְזוֹת עַל הַתְּפִשְׁטוֹת עֲנִפֵי הָעֵץ. [ד' עֲנִפִים בְּסוֹד
פְּרָד"ס, הַתְּקַבֵּל מֵהֵרָה"ג ר' יוֹסֵף סוֹפֵר שְׁלִיט"א]. וְגַם כָּאֵן רִמְזוּ שְׁבִיטוֹד הַנִּמְשָׁל לְעֵץ, כֹּל שֶׁפִּעַ הוּא כְּפּוֹל שְׁנַיִם. [שְׁנַיִ
צִינּוֹרוֹת]. חֲצִי שְׁיֹרֵד לְקִדְשָׁהּ, וְחֲצִי שְׁיֹרֵד לְקַלְפָּהּ כִּידוּעַ. וְאוֹת ע"וֹן שְׁמִסְפָּרָה שְׁבַעִים, מְרַמְזֵת עַל מִסְפָּר שְׁבַע שָׁל

שבת שמשפיע לצד הקדשה, לכן היא בצד ימין של העץ. והאות צד"ק סופית שהיא מהאותיות מנצפ"ד שהן דינים, מסמלת את ההשפעה שירדת לצד הקלפה, לכן צורתה כצורת אות עי"ן הפוכה, לרמז על ההשפעה לצד הקלפה שבו הפל הפוך. ולכן היא בצד שמאל של העץ. ולכן הגאלה תלויה באות ע' שתפסיק להשפיע לקלפה, ותחל להשפיע לצד הקדשה, שהוא סוד הגאלה. והוסיף הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א שש"ע בגימטריא מגאולה לגאולה בסוד חבור עץ יוסף ועץ דוד, היינו חבור המשיחים.

וכן עץ בגימטריא יין מים והוא מוזג יין במים, כי האות ע' של עץ בגימטריא יין, והאות צ' של עץ בגימטריא מים, והעץ מחבר שתי אותיות אלו בסוד מוזג היין במים. כי עץ הוא סמל של קו האמצע שממתיק את הגבורות עם החסדים, בסוד מתוק הגבורות שהם בחינת יין עם החסדים שהם בחינת מים. ומצינו שבחבור מים ליין יש מאבק בין הקדשה לקלפה, כמובא בגמרא (ע"ז ל.) שנחש אינו שותה מיין שנמזג במים, אבל אם הוא בעצמו מזג זאת, כפי שמספר שם על נחש שהביא מים בפיו ונתן לתוך יין, באפן הזה הוא שותה מזה. ואם היין נמזג במעט מים יתכן שהנחש ישתה ממנו אבל הוא לא ימסר נפש עבור זה. והוסיף הרה"ג ר' יעקב מטר שליט"א שש"ע לפי גימטריא גדולה עשרת בני המן.

וכן המאבק בין המן למרדכי היה סביב העץ שהכין המן למרדכי ובסוף תלוהו עליו, לרמז שבפעם יש מאבק בין הקדשה לקלפה ובסופו של דבר המן נתלה על העץ שהכין כי נס פורים הגביר את צד הקדשה בבחינת העץ. ויש כאן אותה בחינה של המן שהכין בעצמו העץ שהוא בגימטריא יין מים כמו הנחש שמוזג בעצמו כדי לשלוט על העץ והמזיגה. וכן מצינו במדרש (אסתר רבה ח, ב) **מנין להמן מן התורה שנאמר "המן העץ"**. ורואים שהמן נרמז בעץ הדעת טוב ורע, שמערב טוב ורע, והמן מנסה לשלט עליו על ידי שהרע יכפף את הטוב, והנצחון על המן היה בעץ הדעת שהטוב התגבר על הרע. וכן חטא עץ הדעת היה עם היין, כמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לח פ"ד ח"ב ר"י) **חטא חנה היה שסחטה ענבים ונתנה לו**. וכן מובא ב'ספר הפליאה' (ד"ה מכל חית השדה) **"ותקח מפריו ותאכל"**, סחטה ענבים והביאה לאדם הראשון, שהפונה הוציאה הפרי מכללו והכניסה בו כחות הטמאה. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין נט:) **רבי יהודה בן תימא אומר, אדם הראשון מסב בגן עדן היה, והיו מלאכי השרת צולין לו בשר, ומצננין לו יין, והציץ בו נחש, וראה כבודו, ונתקנא בו**. ורואים שהנחש מתקנא בענין היין ובפרט שמסננים אותו ועושים בו שנויים, ויש מאבק עם הנחש בבחינה הזאת.. **מובא ברבנו בחיי (ויקרא ג, ט) "לעמת העצה יסירנה" מלת עצה כוללת מלשון עץ, כי הוא קצה השרה ונדמה לעץ וענפיו וכן תרגומו שדרתא**. רואים שחוט השרה נקרא עצה מלשון עץ, כי הוא דומה לעץ. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שמרמז בנסח התפלה ופרוש עלינו סכת שלומך. ותקננו בעצה טובה מלפניך. דכשם שהסכה מסמלת את אור האמונה שנמשך מאמא עלאה, כך העצה מסמלת את הלולב שהוא דומה לשרה שממשיך את האור בפנימיות דרך הצדיק יסוד עולם. וכן מצות סכה יש בה יניקה לקלפות מהע' פרים שמקריבים עבורם, וכן מנסוף המים שהיה בחג והזהר (נח סד.) כותב שזה נותן את היניקה לקלפות לכל השנה כדי להכניעם שידעו שכל מה שיש להם בא מעם ישראל, ולכן מענישים את הגוים שלא יבואו לחג את חג הסכות, כיון שכל יניקתם היא מחג הסכות הם חייבים לבא להראות שמכאן הם מקבלים את השפע, ולהשתעבד לבני ישראל, לכן מי שלא יעלה לא יקבל גשם. גם הפטרת גוג ומגוג שקוראים בשבת חול המועד סכות, מדברת על שעבוד מלכיות שיהיה לעתיד לבא מכח חג הסכות. וכן מצינו בזהר (נח סד.) שד' מינים משליטים

את עם ישראל על אמות העולם. וכתב הרמב"ם (תמידן ומוספין י, ו) שבסכות נסכו מים וזין יחד בכל בקר יחד עם תמיד של שחר על המזבח, וגם אם ערב אותם בכלי אחד ונסף יצא. רואים שהיתה מזיגת מים בין על המזבח בסכות. ואלו נמזגו על המזבח משתי כוסות כסף בגימטריא עץ. וכן מצינו במשנה (סוכה כח): **יָרְדוּ גִשְׁמִים [בסכה] מִשָּׁל לְמָה הַדָּבָר דּוּמָה לְעֵבֶד שֶׁבָא לְמַזְג כּוֹס לְרַבּוֹ, וְשִׁפָּף לוֹ קִיתוֹן עַל פְּנָיו**. רואים שמצות סכה היא בבחינת מזיגת כוס של מים וזין לרבו. והסכה אכן עשוי מעץ בגימטריא מים זין שנמזגים יחד בכוס לרבו. והלולב שהוא עץ דומה לשדרה ממשיך את אור הסכה בפנימיות. ומבאר לדברינו פיון שמצות סכה מיעדת להכניע את הקלפות אנו עושים את המזיגה של מים וזין כדי לשלט על העץ ולהכניעם, כי אם הם יעשו חס ושלום את המזיגה הם ישלטו כמו הנחש שמוזג בעצמו. וכן עץ בגימטריא שם אלהים וחלופו אכדט"ם שממתיק אותו כידוע מדברי האריז"ל על ל"ג בעמר.

וְכֵן סִכָּה בגימטריא גביע. וכן סוכה אותיות כוס ה' דעל ידי מצות סכה מעוררים את מזיגת הכוס לה' ולכן מצינו בגמרא (סוכה יב.) שהתורה אמרה לעשות את הסכה מפסלת גרן ויקב, והגמרא שם (ט.) קוראת לסכה בשם פסל. ד"ש פאן רמז על הזניקה של הקלפה שיונקת מבחינת הפסלת כידוע, ובפרט שיוצאים החוצה למקום הקלפה. וכן מובא בספר 'לשון הקדש' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' מה) שאותיות זין סמוכות לאותיות סכה. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות אחרי נטילת לולב הן סכה' מז"ג מי"ם, לרמז שאחרי נטילת לולב בסכה שממשיכים את המקיף בפנימיות זוכים לעורר את מזיגת המים על ידי הסכה. וכן האותיות אחרי לולב הן ממז"ג. וכן האותיות אחרי סכה' במלוי סכה' פ"ף ה"א הן ענ"ב צלו"ל. וכפי שמובא בספר 'ערבי נחל' (חיי שרה) שזין צלול הוא סוד הזין המזוג, והוא הזין המשמר לעתיד לבא. ונביא את דבריו: **עוֹלָם הֵבֵא סוּד זֵין הַמְשַׁמֵּר, וְנוֹדַע שְׂאֵי אֶפְשֵׁר לֵיזַן בְּלִתֵּי שְׁמַרִים, רַק תִּקְוֹנוּ הוּא שִׁיִּצְלָלוּ הַשְּׁמַרִים וַיִּפְּלוּ לַמַּטָּה וְהֵיזַן יִשְׂאֵר צְלוּל חֲמֵרָא עַל דּוֹרְדֵיהּ. וְנִבְרָרִים וְנִשְׂאָרוּ נְקִיִּים וְזָכִים**. וכן שרש ע"ץ מופיע בכל התנ"ך 329 פעמים כמנין שדו"ף, לרמז שהעץ משדף וממזג בין הזין למים כיון שהוא קו האמצע שתפקידו לשדף את הקוים. וכן שרש מי"ם מופיע בכל התנ"ך 580 פעמים כמנין גשמי ברכה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש 580 זו גם גימטריא של פתק שמסמל את יום הושענא רבא בו נדונים על המים.

מוֹבָא ברבנו בחיי (שמות כה, י) שני בריחים בטבעות כנגד שני חוטין שבגוף האדם מראש ועד רגליו והם השדרה וחוט אחד קרוב לצדו. ומצינו בגמרא (ב"ק טז.) שדרו של אדם לאחר שבע שנים נעשה נחש, והגי מילי דלא פרע במודים. וכן שדרה בגימטריא תנין שמו של הנחש, לרמז ששדרה יכולה להתהפך לנחש. נראה שיש בשדרה שני חוטים שמתחלקים בין הקדשה לקלפה, כמובא בלק"ת להאריז"ל על היסוד שבו מסתימת השדרה, (עקב ע' רמט) היסוד יש בו ב' צנורות, צנור הזרע, הוא בסוד ז' שביעי קדש, וצנור המוציא המותרות, הוא בסוד בני חת ומשם נזונים בני חת, מקצה הטפה היוצאת עם מי רגלים. וכן עץ בגימטריא צלם, כי השדרה כוללת את כל צלם האדם. וכן התרגום על זין הוא חמר, אותיות רמ"ח, לרמז על רמ"ח אברים שנוכללים בשדרה שהיא בבחינת זין המזוג. ונראה שהשתלשל בתורה כשלא יודעים להכריע את ההלכה אומרים צ"ע אותיות ע"ץ, לרמז שיש פאן עדין מאבק עם הקלפות בבחינת העץ שנהפך לצ"ע, כי הקלפות מעלימות את ההלכה, כמובא ב'תניא' (אגה"ק כ"ו) הקלפות מעלימים חכמת התורה מעליונים ותחתונים. וכן האות של חדש טבת בספר יצירה היא ע', והאות של חדש שבט היא צ', יחד ע"ץ, כי

בחדשים אלו מתגברת יניקת הקלפה כידוע. והוסיף הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א ש'עץ בגימטריא הנקרא המסמלת את יניקת הקלפה, וההנקה מפצלת לשני דדים.

מצינו בזהר (בראשית יז:) שההדס והיין במוצאי שבת מסלקים את העין רעה שעולה בזמן הזה מהגיהנום, וכן מצינו בגמרא (יומא עו:) **דאמר רבא חמרא וריחגי פקחין**, היינו ששתיית היין וריח הבשמים עשאוהו חכם ופקח. וכן **הדס בגימטריא יין**. וכן הכתוב שנאמר על ההדסים, "ענף עץ עבת" ר"ת ג' פעמים **ע'** ובאמצע כתוב "עין". נראה שהדס יש בו ענין העלים המשלשים, וגם לוקחים בסכות שלשה הדסים, לרמז על מזיגת שלישי יין בשני שלישי מים.

מצינו בגמרא (סוכה ה.) הטעם שספה פסולה מתחת לעשרה, שלא ירדה שכינה למטה מעשרה. ונלמד מהכתוב (שמות כה, כ) "והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת". שספה צריכה להיות גבוהה עשרה טפחים. ומצינו שהכרובים בבית המקדש נקראים **צעצועים**, שמרמז בהם ב' פעמים **ע"ץ**, כמובא בכתוב (דברי הימים ב' ג, ז) "ויעש בבית קדש הקדשים כרובים שנים מעשה צעצועים". ורואים שגם הכרובים הסוככים הם בסוד סכך הספה שממזג אותיות **ע"ץ** בסוד מזוג יין במים. וכן שלמה המלך עשה כרובים מעץ, כמו שכתוב (מ"א ו, כג) "ויעש בדביר שני כרובים עצי שמן עשר אמות קומתו". לפי זה נראה לבאר מה ששמעתי מהרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שב' פעמים **ע"ץ** נרמזות בכתוב על דוד שרקד לפני ארון ה' שעליו היו הכרובים: (ש"ב ו, ה) "ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני ה' בכל עצי ברושים ובכנרות ובנבלים ובתפים ובמנצנעים ובצלצלים". כי הרקוד מסגל מאד לדחות את הקלפות. כמובא ב'חדושי הר"ם' שרקוד הוא מלשון מרקד המסלק את הפסלת מהאכל. וכיון שהקלפות באות לינוק מהארון בזמן שהוא נוסע, כמו המסעות שהיו במדבר עם הארון שמסמלים את גליות ישראל שהקלפה יונקת מהקדשה, לכן דוד מרקד בכל כחו לסלק את הקלפות, ועושה זאת יחד עם צרופי אותיות **ע"ץ** לרמז שאנו מוזגים בעצמנו את סוד הצעצועים שעל הארון שהם בחינת סכך הספה, ולא נותנים לנחש למזוג ולינוק.

וכן רקוד בגימטריא ב' פעמים עץ או **צעצע** לרמז שהרקוד של דוד כנגד הארון מכניע את האויבים בסוד מזיגת אותיות **ע"ץ**. וכן ב' פעמים **עץ** נרמזו בכתוב (ישעי' ח, י) "עצו עצה ותפר דברו דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל". ויש כאן ר"ת דר"ד וס"ת רומ"א, לרמז שבזכות דר"ד ה' מפר את עצת רומ"א. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שרואים צרופי אותיות **ע"ץ** כמה פעמים בכתוב על הגאלה: (שה"ש ב, יב) "הנצנים נראו בארץ את הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו", וכפי שמצינו במדרש (שה"ש ב, לג) "עת הזמיר הגיע" הגיע זמנו של ישראל להגאל, הגיע זמנה של ערלה להזמר, הגיע זמנה של מלכות כותים שתכלה הגיע זמנה של מלכות שמים שתגלה. "וקול התור נשמע בארצנו" זה קולו של מלך המשיח.

וכן כרוב בגימטריא עץ חיים, לרמז ששני הכרובים המסוככים היו בסוד סכך שהוא עץ שמוזג יין במים, גם הכרובים הם באותה בחינה, והם סוד העצי חיים של התורה. וכן רואים קשר בין הכרובים לעץ חיים בכתוב (בראשית ג, כד) "ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים". ומצינו בזהר (בראשית לא:) שהכרובים בפתח גן עדן שומרים את דרך עץ חיים של התורה, וכאן נמצא סוד הגאלה, ונביא את דבריו: "ואת להט החרב המתהפכת מתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה. ואם זכו ישראל כלפי חסד לימיו, ויצאו ברחמים. ואם לאו מטה כלפי חובה, לצד הגבורה, ששם הנחש

אל אחר שמבקש לשפך דם, ונהרג משיח ורבים מישראל, ולכן נאמר "שכבי עד הבקר", שהוא בקר של אברהם שיהיה מטה כלפי חסד. ובגלל זה "ואת להט החרב המתהפכת", והפל כדי לשמר את דרך עץ החיים, שהיא תורה, שנאמר בה "עץ חיים היא", והיא תורה שבעל פה. וכן המספר המסתתר בין אותיות צעצועים הוא 278 כמנין פרובים. וכן צעצוע מרמז בר"ת בב' אפנים בכתוב על יוסף ובנימין בכו על חרבן בתי המקדשות וניקת הקלפה מהמקדש, "ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד".

וכן מובא בספר 'שיח יצחק' (ליקוטים ו') אמר רבי יצחק מפני מה לא נאמרה נוי' באשרי כי נוי' מרמז על השכינה, כמו שכתוב בזהר, בסוד נ' הפוכה ד' ויהי בנסע הארץ, והוא מרמז על נפילה דיילה בגלותא בין נוי' ימא רבא ותהומא רבא, והם ב' נוי'ו, לוי'תו נחש ברית, ולוי'תו נחש עקלתון, שהם זו"ג דלהון, נ' כפופה הוא הנקבה, ונ' פשוטה דכורא דלהון. ורואים שיש נוי'ו הפוכין בפרשת "ויהי בנסע הארץ" שמרמזים על ניקת הקלפות מהארון בזמן שהוא נוסע. ואת זה נסה דוד למנע כשנסע הארון מקרית יערים לירושלים. וכן מובא ב'עץ חיים' להארץ"ל (שער לו' פ"ג) שאר"ן אותיות נורא דהארון ובית המקדש הם בבחינת נורא כמו שכתוב (תהילים סח, לו) "נורא אלהים ממקדשיך". ומובא בספר 'שערי אורה' (שער ה) שנורא מסמל את עמוד האמצע, בסוד הגדול הגבור והנורא, שנורא הוא בבחינת יעקב שהוא עמוד התורה בקו האמצע. וכן מובא בבעל ה'טורים' שבנסע בגימטריא יעקב. וכן מובא בספר 'נחל קדומים' לחיד"א (בהעלותך) מספר 'כף ונקי' שפרשת ויהי בנסע היא ספר שלם, כאחד החמשים, והיתה בזמן מתן תורה ארקה כספר שלם, והיתה מלמדת את שער הנ' שבתורה, וכיון שבחטא העגל הפסיד משה את שער הנ', נשכח ממנו התכונ של הספר ונשארו רק פ"ה אותיות של "ויהי בנסע", ולכן עושין נוי'ו הפוכין לרמז שהפסדנו את שער הנ' שהיה טמון בפרשה. ומבאר לדברינו שפרשה זו מרמזת על ניקת הקלפה מהארון והעלמת שער הנ' שטמון בפרשה הזאת. ולכן היא נמצאת בפרשת "בהעלתך את הנרות", כי המנורה מסמלת את חכמת התורה. וכן נורא נרמז במנורה, וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שמנורה נרמזת בדברי יעקב (בראשית כח, יז) "מה נורא המקום הזה". וכן יעקב במלוי האותיות בגימטריא המנורה במלוי האותיות. וכן 7 פעמים נ"ר בגימטריא יעקב רחל במלוי האותיות, ובגימטריא הכתוב (במדבר ח, ד) "כמראה אשר הראה הוי"ה את משה". וכן הכתוב "בית יעקב אש" בגימטריא מנורה.

וכן הכתוב שנאמר על הפרובים "סככים בכנפיהם" בגימטריא משיח. וכן אותיות סוכ"ה ואותיות משי"ח דומות שיש בשניהם ד' אותיות מד' מוצאות הפה, מלבד מהלשון. כי לשון בגימטריא דוד בן ישי, או שם שפ"ו וממילא משי"ח אינו צריך אותיות מהלשון בשמו כי זה הוא בעצמו. וכן כתוב (משלי טו, ד) "מרפא לשון עץ חיים" ורואים שיש קשר בין הלשון לעץ חיים שהם הפרובים הסוככים כדלעיל. וכן "מרפא לשון חיים" בגימטריא תשע"ו. ואותיות הלשון הן דטלנ"ת, היינו נטילת ד' מינים שהם משלימים את האור של הסכה בבחינת לשון. ואנו מצפים שה' יקים את סכת דוד הנופלת שנומזת בנונין ההפוכין של פרשה זו שמרמזות על נפילת השכינה כדלעיל. והקמת סכת דוד תהיה משער הנ' של התורה שיחזר לעתיד לבא, ואז נזכה שוב לפרשה זו בשלמותה.

מצינו בגמרא (מ"ק טו) כי נח נפשיה דעירא היאירי, הוה מתני דוד להו לרבנן על גבי קרקע. אמרי ליה, ליתב מר אפרים ואכסתות לא קביל עליה. "הוא עדינו העצני" בשעה שהיה עוסק בתורה,

מעדן עצמו כתולעת. בשעה שיוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ. רואים שדוד נקרא העצני מלשון עץ, כי היה נלחם באויבי ה' בבחינת עץ, ומבאר לדברינו שסוד העץ מכניע את אויבי ה' בסוד הארון שיוצא למלחמה עם ישראל ובנסיעתו יש מזוג העץ כדלעיל. וכן עדינו העצני מרמז על עצי עדן שמהם יוצאת החכמה, כי עדן הוא שם של חכמה, וממנו יוצאים עץ החיים והדעת שהם בסוד חכמה, ובעדן גם היה שרש המלחמה עם הנחש הקדמוני בעגן עץ הדעת והמלחמה היתה דרך הענבים שסחטה חוה. וכן בעדינו העצני יש שתי אותיות נ'. וכן עדינו העצני בגימטריא ה' פעמים חכמ"ה, באפן שעדינו בגימטריא ה' פעמים כ"ח, והעצני בגימטריא ה' פעמים מ"ה. וכן עדינו בגימטריא חכמה בינה. וכן דוד המלך חבר ג' פעמים נ' פרקים בספר התהלים לרמז על גן עדן. והם כנגד ג"ן פרשיות התורה. וכן מזמור ס"ז בתהלים שנכתב בצורת המנורה ומסמל את החכמה שבמנורה, מתחיל "למנצח בנגינת מזמור שיר" ויש בו ג"ן מלים, וכן יש במזמור זה 233 אותיות כמנין עץ החיים.

וכן מובא מהגר"מ שטרנבוף שליט"א (הובא בעלון השבועי שיוצא מתורתו בהעלותך תשע"ו) ששני הפסוקים של "ויהי בנסע" הם חמש בפני עצמו כי הם יסוד התורה, ומבאר שנסיעת הארון מסמלת את הפצת התורה לרבים שתגיע לכל מקום ומקום, וזה הדבר שמסלק את כל האויבים מעם ישראל, כמו שהפסוק אומר "ויהי בנסע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך", ואם ח"ו אין עושים זאת ונחים במקום בלי להפיץ את התורה בכל מקום, ממשיך הפסוק "ובנחה אמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל" היינו שהשכינה תשרה ח"ו רק על כ"ב אלפים מישראל ולא על כלם. כמובא בגמרא (יבמות סג): "ובנחה אמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל" מלמד שאין השכינה שורה על פחות משני אלפים ושני רבבות מישראל. לפי דבריו מבאר מדוע יש מלחמה גדולה בקלפות בדבר הזה, כפי שרואים שדוד המלך עשה פעולות לרקוד עם מזוג העץ וכו', כי בדבר הזה מכניעים את כל האויבים והקלפות וממילא יש מלחמה אתם בדבר הזה.

וכן נראה שיש רמז בכתוב שמדבר על נסיעת יעקב: (בראשית לב, ב) "ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלהים" על בחינת נסיעת הארון, כי יעקב הוא סוד עמוד האמצע שנקרא נורא אותיות ארון כפי שהבאנו מבעל ה'טורים' שבנסע בגימטריא יעקב. וכפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיעקב מרמז על עקבתא דמשיחא, ולכן "ויפגעו בו מלאכי אלהים" ר"ת מוא"ב שממנו יוצא משיח, והפסוק ממשיך "ויהי יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה" ר"ת רוח אפינו משיח". כאן ישנם רמזים על נצחון כל האויבים בזכות התורה שבארון שנוסעת ממקום למקום ומביאה את הגאולה.

וכן יש סימניות של נונ"ן הפוכין לפני ואחרי הפסוקים בפרק ק"ז בתהלים "יורדי הים באניות עשי מלאכה במים רבים: המה ראו מעשי ה' ונפלאותיו במצולה: ויאמר ויעמד רוח סערה ותרום גליו: יעלו שמים ירדו תהומות נפשם ברעה תתמוגג: יחוגו וינועו כשכור וכל חכמתם תתבלע". לסמל שהנוני"ן ההפוכין הן בבחינת "יורדי הים" כפי שהבאנו מה'שיח יצחק' שהנונין נפלו לנוני ימא רבא ותהומא רבא, לוינתו נחש בריח, ולוינתו נחש עקלתון, שהם זר"ג דקלפה, וכשם שהלוינתו יחזר לעתיד לבא לצד הקדשה כך תחזרנה הנוני"ן שנפלו ותחזר סבת דוד הנופלת שכלם אותו ענין שיחזר עם שער הנ' של התורה. וכן מובא ב'מגלה עמקות' (בהעלותך) ששתי הנוני"ן ההפוכין מתחברות להיות אות סמ"ך שמסמלת את זניקת הקלפה.

וְכֵן מוּבָא בְּחִיד"א ('חומת אנך' על דברים ד, ט) **נוֹנִין הַפּוֹכִין רוּצָה לומר כי אות נר"ן נקרא נר"ן בְּיָשָׁר וְנִקְרָא נר"ן לְמַפְרָע וְכו' וְנוֹנִין הַפּוֹכִין שְׁעוּד שְׁיִתְהַפֵּף שְׁיִחְזוֹר הַדְּבָר כְּמוֹ שֶׁהִיא.** וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'לְקוּטֵי הַלְכוֹת' (נט"ו 1) **בְּחִינַת אֶחָד עֶשְׂרֵי סַמְנֵי הַקְּטָרֶת כְּנֶגֶד אֶחָד עֶשְׂרֵי אֲלוּפֵי עֵשׂוֹ וְכו'.** שְׁזָה בְּחִינַת אֶחָד עֶשְׂרֵי פְּסוּקִים שְׁמַתְחִילִין בְּנוֹן וּמְסִימִין בְּנוֹן. נוֹן בְּחִינַת נְפִילָה. וְנוֹן בְּחִינַת מְשִׁיחַ שְׁיִשְׁיג שְׁעַר הַנוֹן שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעֹלוֹת שֵׁם כִּי אִם עַל יְדֵי בְּחִינַת לִפְנֵי שְׁמֹשׁ יְנוֹן שְׁמוֹ. שְׁזָהוּ בְּחִינַת הַנוֹנִין הַפּוֹכִין שְׁסָבִיב פְּרֻשֶׁת וְיֵהִי בְּנֹסֵעַ וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת הַנוֹנִין הַפּוֹכִין שְׁבִקְפִיטִיל ק"ז בְּתַהֲלִים בְּמִזְמוֹר הוֹדוּ. שְׁמַדְבָּר מִכָּל הַגְּלִיּוֹת שְׁנִפְּלוּ כְּנֹסֶת יִשְׂרָאֵל בְּהֵם שְׁתַּקּוּנָם עַל יְדֵי בְּחִינַת הַנוֹן שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵן נר"ן הַמְּסַמֵּל אֶת הַבֵּינָה שְׁיֵשׁ לָהּ נר"ן שְׁעָרִים בְּגִימְטְרִיא קוֹ. וְכֵן הַמְּסַפֵּר הַמְּסַתֵּתֵר בֵּין אוֹתִיּוֹת נר"ן הוּא 88 הַמְּסַמֵּל אֶת הַבֵּינָה. וְכֵן נר"ן בְּאִח"ס ב"ט ע"ש שְׁמ"ש שְׁמַסְמֶלֶת אֶת הַקוֹ. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת לִפְנֵי נר"ן הֵן מַה"מ ר"ת מְלֶכֶד הַמְּשִׁיחַ שְׁנִשְׁמַתוֹ קִדְמָה לְעוֹלָם וְנִקְרָא יְנוֹן הֵינּוּ י' שְׁמִשְׁפִּיעַ לְנוֹר"ן. וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב (תהילים עב, יז) **"לִפְנֵי שְׁמֹשׁ יְנוֹן שְׁמוֹ"**. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אֲדָרְת אֱלִיהוּ' ל'בֵּן אִישׁ חַי' (פ' יתרו) שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִשְׁבֵּר אֶת הָאוֹת נר"ן שֶׁל הַמֶּלֶךְ נְחֻשׁ, וְיִהְיֶה אוֹתָהּ לְאוֹתִיּוֹת מ"י, וְאִז תִּהְיֶינָה אוֹתִיּוֹת מְשִׁיחַ. לְכֵן מַה"מ קוֹדֵם לְאוֹתִיּוֹת נר"ן כִּי הוּא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם. וְכֵן נר"ן בְּגִימְטְרִיא גְדוּלָה סְפִירוֹת כִּי כָל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בְּקוֹ. וְכֵן מוּבָא בְּעֵלוֹן 'כִּי לֵה' הַמְּלוּכָה' שְׁשַׁעַר נר"ן בְּגִימְטְרִיא הו"ה פְּעָמִים הו"ה, וּבְגִימְטְרִיא שֶׁל מִשְׁלֵשׁ זֶה יוֹצֵא 2626 שְׁמַרְמֵז עַל אוֹתוֹ עֵינָן. וְכֵן 4 פְּעָמִים ק"ו בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד לְרִמְזוֹ שְׁבַמְלָכוֹת מִתְפַּצֵּל הַקוֹ 4. כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ בְּמֵאֲמֵר 'חֲשַׁמֵּל שׁוֹפֵר' שִׁיְהוּדָה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת הֵיךְ הַד' בְּבָנִים, וְהוּא אוֹתִיּוֹת הַנּוֹי"ה ד', וְדָוִד מִתְחִיל וְנִגְמַר בְּאוֹת ד', וְהוּא הַרְגֵל הַד' בְּמַרְכָּבָה, וּמְלֶכֶד אַרְבָּעִים שָׁנָה.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (שבת קטז). **תָּנוּ רַבָּנָן "וְיֵהִי בְּנֹסֵעַ הָאֵלֶּן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה"**. פְּרֻשָׁה זֹה עֲשֵׂה לָהּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סִימְנִיּוֹת מְלַמְעֵלָה וּמְלַמְטָה, לומר שְׂאִין זֶה מְקוּמָה. רַבִּי אוֹמֵר לֹא מִן הַשֵּׁם הוּא זֶה, אֲלֵא מִפְּנֵי שְׁסֵפֶר חֲשׁוֹב הוּא בְּפָנָי עֲצָמוֹ. כְּמֵאן אֲזֵלָא הָא דְאָמַר רַב שְׁמוּאֵל בְּרַחֲמֵי אָמַר רַב יוֹנָתָן "חֲצָבָה עֲמוּדֵיהָ שְׁבַע", אֵלּוּ שְׁבַע סְפָרֵי תוֹרָה, כְּמֵאן כְּרַבִּי. מֵאן תָּנָא דְפְּלִיג עֲלֵיהּ דְּרַבִּי רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמְלִיאֵל הִיא, דְּתַנְיָא רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גְּמְלִיאֵל אוֹמֵר, עֲתִידָה פְּרֻשָׁה זֹה שְׁתַּעֲקֹר מִכָּאן וְתִכְתֵּב בְּמְקוּמָה, וְלָמָּה נִכְתְּבָה כָּאן כְּדִי לְהַפְסִיק בֵּין פּוֹרְעָנוֹת רֵאשׁוֹנָה לְפּוֹרְעָנוֹת שְׁנִיָּה. פּוֹרְעָנוֹת שְׁנִיָּה מֵאֵי הִיא "וְיֵהִי הָעַם כְּמִתְאוֹנְנִים". פּוֹרְעָנוֹת רֵאשׁוֹנָה "וַיִּסְעוּ מֵהַר הַ". וְאָמַר רַבִּי חֲמַא בְּרַחֲמֵי אָמַר שְׁסָרוּ מֵאַחֲרֵי ה'. וְהִיכֵן מְקוּמָה אָמַר רַב אֲשִׁי, בְּדִגְלִים. וְרוּאִים שְׁשֵׁנֵי הַנוֹנִין נִקְרָאִים סִימְנִיּוֹת, וְסִימְן בְּגִימְטְרִיא ע"ץ, כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ שְׁסוּד הַהֶפְכָּה וְהַנְּפִילָה שֶׁל הַנוֹנִין הִיא סוּד הַהֶפְכָּה וְהַנְּפִילָה שְׁיֵשׁ בְּמִזְיַגַת אוֹתִיּוֹת עֵץ שְׁנַרְמְזִים בְּשֵׁנֵי הַכְּרוּבִים. וְכֵן רוּאִים שְׁפָרְשֶׁת "וְיֵהִי בְּנֹסֵעַ" בָּאָה לְהַפְרִיד בֵּין הַפּוֹרְעָנוֹת שְׁסָרוּ מֵאַחֲרֵי ה', לְפּוֹרְעָנוֹת הַמִּתְאוֹנְנִים, וְנִכְנָסָה בְּאֲמִצָּע בְּבְחִינַת מִזְיַגַת הֵיזֵן בְּמִים שְׁעוֹשָׂה עֲמוּד הָאֲמִצָּע לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִים, כֶּף נִכְנָס כָּאן הָאֲרוֹן שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמִצָּע שְׁנִקְרָא נוֹרָא כְּדִלְעִיל, כְּדִי לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּינִים בֵּין שְׁתֵּי הַפּוֹרְעָנוֹת. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' א. ד. שְׁלִיט"א שְׁלָכֵן בְּ"מִתְאוֹנְנִים" יֵשׁ שְׁתֵּי נוֹנִין לְרִמְזוֹ שְׁפָגְמוֹ בְּנוֹנִין הַפּוֹכִין שֶׁל פְּרֻשֶׁת "וְיֵהִי בְּנֹסֵעַ", כִּי הֵם בְּקִשׁוֹ לְאָכּוֹל בְּשָׂר וְלָרְדֵת בְּדַרְגָּה מֵהַבְּנֵת הַתּוֹרָה, כִּי בְּאֲכִילַת מִן הֵיוּ מְזַכְכִּים לְהַבִּין יוֹתֵר אֶת הַתּוֹרָה, וּמִמִּילָא לֹא יָכְלוּ לְזַכּוֹת בְּשַׁעַר הַנּוֹי שֶׁל הַתּוֹרָה שְׁנִפְּלָה, וְלָכֵן הֵם אָמְרוּ שֵׁם "זְכַרְנוּ אֶת הַדְּגָה אֲשֶׁר נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם" וְהַפִּילוּ אֶת הַנּוֹי לְנוֹנֵי יִמָּא רַבָּא וְתַהוּמָא רַבָּא, לוֹיְתָן נְחֻשׁ בְּרִיחַ, לוֹיְתָן נְחֻשׁ עַקְלָתוֹן, שְׁהֵם זר"ג דְּקַלְפָּה

כְּדַלְעִיל. וְכֵן מִשָּׁה אָמַר שֵׁם "הַצֵּאן וּבִקֵּר יִשְׁחַט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם אֵת כָּל דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֵף לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם". כְּעֵין זֶה מוּבָא בְּכָלִי יִקְר' עַל הַנּוֹ"ן הַפּוֹכָה שְׁמֵרְמֹזֶת עַל "זְכַרְנוּ אֶת הַדָּגָה", כִּי נוֹ"ן הוּא דָּג.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שַׁבַּת קטו.) סֵפֶר תּוֹרָה שְׁנַמְחַק אִם יֵשׁ בּוֹ לִלְקֹט שְׁמוֹנִים וְחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת, כְּגוֹן פְּרֻשֶׁת "וַיְהִי בְּנֹסֵעַ, מִצִּילִין, [מִן הַדְּלָקָה בְּשַׁבָּת], וְאִם לֹא אֵין מִצִּילִין. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ כִּינּוּן שְׁסֻכָּה בְּגִימְטְרִיא פ"ה, לְכֵן פְּרֻשֶׁת וַיְהִי בְּנֹסֵעַ שְׁמֵרְמֹזֶת עַל סוּד הַסֵּכָה שֶׁל כְּרָבִים סוּכְכִים שְׁמוֹזְגִין יֵין בְּמֵים יֵשׁ בָּהּ פ"ה אוֹתִיּוֹת.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יואל טיטלבוים שליט"א שִׁמְצִינוּ בְּזֹהַר (תִּיקוּנִים קכח.) אֲרָבַע גְּוֹנִים יֵשׁ בְּעֵין כְּנָגֵד אֲרָבַע פְּנִים שֶׁל כָּל חֵיָה, וְשְׁתֵּי כְּנָפֵי הָעֵין שֶׁהֵם עַפְעָפִים, וְשְׁנֵי כְּרוּבֵי הָעֵין, הֵם כְּנָגֵד אֲרָבַע כְּנָפִים שֶׁל כָּל חֵיָה. וְרוּאִים שֶׁעַפְעָפֵי הָעֵין נִקְרָאִים כְּרוּבֵי הָעֵין. וּמוּבָא שֵׁם בְּזֹהַר שֶׁאִם הַכְּרוּבִים אֵינֶם מִסְתַּכְלִים זֶה בְּזֶה, יֵשׁ כֵּן סִימָן שֶׁהַנַּחֵשׁ מוֹנֵעַ אֶת הַיְחוּד. וְשׁוּב רוּאִים שֶׁנִּפְלַת הַשְּׂכִינָה נִרְמַזְתָּ כֵּן. וְכֵן עַפְעָפֵי בְּגִימְטְרִיא צַעְצַע, אִם נוֹסִיף שְׁתֵּי נִקּוּדוֹת דָּגֵשׁ לַהֲשִׁלִּים אֶת הַגִּימְטְרִיא, כִּי כָל נִקּוּדָה עוֹלָה 10. וְכֵן הָאוֹת פ"ן סוֹפִית נִכְתַּבְתָּ מֵאוֹתִיּוֹת י' וְנ' סוֹפִית, יוֹצֵא שְׁאוֹתִיּוֹת ע"ץ הֵם בַּעֲצֵם אוֹתִיּוֹת ע"ן. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'זֶרַע קוֹדֵשׁ' (פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה) עַפְעָפֵי עֵינָא לְכַסּוֹת אֶת הָעֵין מִרְמָזִים עַל עַפְעָפֵי עֵין הָעֵלִיוֹנִים, שֶׁלְּפַעְמֵים מְכוּסִים כְּדִי לַהֲעֵלִים עֵין מִסּוֹרְרִים, וְהֵם עֲשׂוּיִים בַּחֲצֵי עֵיגוֹל כְּמוֹ נוֹ"ן כְּפּוֹפָה, וּמִזֶּה הַטַּעַם הַנּוֹ"ן מִרְמָז עַל נִפְיָה וְהַסְתָּרָה מֵהַשְּׂגַחְתּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲבָל אוֹת סמ"ך שֶׁהוּא בַּעֲיִגוֹל כְּמוֹ הָעֵיגוֹל בְּבַת עֵין הוּא מִרְמָז עַל קִיוֹם הָעוֹלָם וְהַעֲמַדְתּוֹ, עַל יַדֵּי הַשְּׂגַחְתּוֹ, וְהֵנָּה הָאֲרוֹן שֶׁשֵׁם הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה, וּמִשָּׁם יוֹצֵא הַשְּׂגַחְתּוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְכָל הָעוֹלָם, מִרְמָז עַל בְּבַת עֵין, וְלִכֵּן נִכְתַּב בַּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הַפְּרָשָׁה וַיְהִי בְּנִסּוּעַ הָאֲרוֹן, בֵּין שְׁנֵי נוֹנִ"ן הַפּוֹכִים, מוֹרָה עַל עַפְעָפֵי עֵינָא, וּבִינֵיהֶם שׁוֹרָה בְּבַת עֵין, וְשִׁפִּיר אָמְרוּ חז"ל שֶׁהַנּוֹ"ן שֶׁהוּא דְּמִיּוֹן עַפְעָפֵי עֵין לְכַסּוֹת הָעֵין, הוּא מִרְמָז עַל הַנִּפְיָה חֵס וְשִׁלּוּם, אֲבָל דוּד סְמִכָה בְּרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ שֶׁאִמַּר סוּמַךְ ה' לְכָל הַנוֹפְלִים, שֶׁלִּכֵּן נִקְרָא הָאוֹת הָעֵיגוֹל סמ"ך לְפִי שֶׁעַל יַדֵּי הַשְּׂגַחְתּוֹ עַל הַבְּרוּאִים בְּשׁוּה, בְּזֶה הוּא סוּמַךְ לְכָל הַנוֹפְלִים. וְכֵן מוּבָא שֵׁם (פְּרֻשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ) עַל דְּגֵי הַיָּם הַתְּרַגּוּם "נוֹנִי" יֵמָא, וְזֶהוּ שְׂרַמְזוּ כֵּן בְּב' נוֹנִ"ן הַפּוֹכִים, לְרַמּוֹז שֶׁעַל יַדֵּי הַדְּגָלִים הַמְּשִׁיכוֹ מֵעֵינָא פְּקִיחָא.

נְרָאָה דְּלִכְּנָן הָיוּ תּוֹקְעֵין תְּקִיעָה אַחַת וְתִרְוּעָה רַק בְּזִמָּן מִסַּע הַמַּחְנוֹת. וְאֵלּוּ לְמִקְרָא הָעֵדָה הָיוּ תּוֹקְעֵין וְלֹא מְרִיעֵין. כְּמוּבָא בְּרִש"י (בְּמַדְבָּר י, ז), דְּתִרְוּעָה הוּא לְשׁוֹן שְׁבִירָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים ב, ט) "תִּרְוּעַם בְּשִׁבְטֵי בְּרָזָל". וְכִיּוֹן שֶׁבְּזִמָּן הַמַּסְעוֹת הָיוּ שׁוֹבְרִים אֶת הַקְּלָפוֹת לְכֵן הָיוּ מְרִיעִים לְסַמֵּל עֲנָן זֶה, וְכֵן הַתְּקִיעָה וְהַתְּרוּעָה עֲזָרוּ לְשַׁבֵּר אֶת הַקְּלָפוֹת. כְּדָרְךָ שְׁמִצִּינוּ בְּתִקְיעַת שׁוֹפָר בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה, שְׁמִבְלָבֵל אֶת הַשֶּׁטֶן. כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (ר"ה טז), וְכֵן מוּבָא בְּלִקוּטֵי מוֹהַר"ן (לה, י) עַל הַכְּתוּב "אֲשֶׁרִי הָעַם יִדְעֵי תִרְוּעָה" שִׁיּוֹדְעִים לְהַעֲלוֹת הַנִּיצוּצוֹת.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שַׁבַּת קטז.) תָּנּוּ רַבֵּנּוּ "וַיְהִי בְּנִסּוּעַ הָאֲרוֹן וַיֹּאמֶר מִשָּׁה". פְּרָשָׁה זֹאת עָשָׂה לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא סִימְנִיּוֹת מְלֻמְעָלָה וּמְלֻמְטָה, לוֹמַר שֶׁאֵין זֶה מְקוֹמָה. וְכו'. וְהֵיכָן מְקוֹמָה אָמַר רַב אֲשִׁי, בְּדָגְלִים. וְרוּאִים שֶׁהַדְּגָלִים קְשׁוּרִים לְשַׁעַר הַנִּי שֶׁל הַתּוֹרָה לְמַדְרָגוֹת הַגְּבוּהוֹת בְּיֹתֵר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (יבְמוֹת סג.) "וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוֹבָה ה' רְבֻבוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל" מְלַמֵּד שֶׁאֵין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עַל פְּחוֹת מִשְׁנֵי אֶלְפִים וְשְׁנֵי רְבֻבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל. וְזֶה מִתְחַבֵּר לְמָה שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַדְּגָלִים "הִבְיָאֵנִי אֶל בֵּית הַיָּיִן וְדָגְלוּ עָלַי אֲהַבָּה" זֶה סִינֵי בְּשַׁעָה שְׁנֹגְלָה הַקַּב"ה עַל הַר סִינֵי יָרְדוּ עִמּוֹ כ"ב רְבֻבוֹת שֶׁל מְלֹאכִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר'

יואל טיטלבוים שליט"א שמצינו ב'מגלה עמוקות' וב'זרע קדש' ועוד ספרים שמקשרים את שני הנוני"ן לאות סמ"ך. ואות סמ"ך מרמזת על העגול של חוני המעגל.

וכן הפסוק (במדבר ב, לד) "כִּן חֲנוּ לְדַגְלֵיהֶם וְכִן נָסְעוּ אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ עַל בֵּית אֲבֹתָיו", הוא הפסוק ה-3690 מתחלת התורה, ובשנת 3691 לבריאת העולם מביא ספר 'חשובי הדורות' בשם 'סדר הדורות' שהיא תקופת חוני המעגל שעשה עגול והתפלל על הגשם כדלקמן, וענין הדגלים הוא סוד העגול שה' סובב סביב לבני ישראל במדבר להגן עליהם, כמובא ברש"י (דברים לב, י) "יִסְבְּבֵנָהוּ" סבבם בדגלים. וכן ענין הדגלים היה לחבר את עם ישראל להיות כמו המלאכים שהם בבחינת בני בית אצל ה' וקרובים אליו, כמובא במדרש (שם ג) "הִבְיָאֵנִי אֶל בֵּית הַיְיִן וְדַגְלוֹ עָלַי אֶהְבֵּה" זה סיני בשעה שנגלה הקב"ה על הר סיני ירדו עמו כ"ב רבבות של מלאכים. והיו כלן עשויים דגלים דגלים, התחילו מתאווים לדגלים. אמרו הלואי כף אנו נעשים דגלים כמותו, אמר להם הקב"ה חייכם שאני ממלא משאלותיכם, ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו. עין ברמב"ן וב'אבן עזרא' (במדבר ב, ג) שהד' פנים שבמרפבה היו מציירים על הדגלים. על דגל יהודה פני אריה, על דגל יוסף פני שור, על דגל דן פני נשר, ועל דגל ראובן פני אדם. ועין ברבנו בחני (במדבר ב, ב) שבכל צד היה נשיא אחד ששמו מסתים בשם אל, כמו נתנאל, שלמיאל, גמליאל, פגעיאל, כנגד המלאכים שלמעלה ששמן מסתים בשם אל. וגם על חוני המעגל רואים בלשון המשנה (תענית כג) שהוא בן בית אצל ה': מעשה שאמרו לו לחוני המעגל, התפלל שירדו גשמים. אמר להם, צאו והכניסו תנורי פסחים בשביל שלא ימוקו. התפלל ולא ירדו גשמים. מה עשה, עג עגה ועמד בתוכה, ואמר לפניו רבונו של עולם, בניך שמו פניהם עלי, שאני כבן בית לפניך. נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן, עד שתרחם על בניך. ובזכות הרמז שמחבר את הדגלים לחוני המעגל נפתחת הבנה חדשה מה היה ענין הדגלים שנתאוו ישראל להיות כמו המלאכים, שרצו להיות דבקים בה' בבחינת של בני בית כמו המלאכים, וכשם שאצל המלאכים יש את ענין האופנים והגלגלים ובחינת העגול בסוד דגל, כף נתאוו ישראל להתחבר לה' באותה בחינה, וזה היה הסוד של חוני המעגל שהיה דבוק לה' דרך העגול של המלאכים.

ניקוד שורק בגימטריא תשע"ו.

מובא בפרע"ח להאר"ל (העמידה ע' רג) ששורק אותיות קושר, דהיסוד קושר את הלמעלה ללמטה. ומצינו בזוהר (תיקונים טו: עם פירוש 'מתוק מדבש') שנקוד השורק מסמל את היסוד במצב של יחוד עם המלכות. ועין בזוהר חדש (תיקונים קיח.) שמקשר בין נקוד השורק לכתוב (ירמ' ב, כא) "וְאֲנֹכִי נֹטְעִיתִךָ שׁוֹרֵק" ומובא ברש"י על הכתוב שם שורק הוא זמורות גפן טוב. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שזמורות הגפן מסמלות את היסוד של יוסף שנקרא ענף של גפן, בכתוב "בן פרת יוסף". וכן שורק בגימטריא רות שהיא אמה של מלכות. וכן "וְאֲנֹכִי נֹטְעִיתִךָ שׁוֹרֵק כֹּלָה זָרַע אֲמַת" בגימטריא גאולה פעמים גאולה. וכן "כֹּלָה זָרַע אֲמַת" בגימטריא תשע"ו. וכן מובא מהרה"ג ר' יוסף מורד שליט"א ששורק בגימטריא ברית. וכן שמעתי מהרה"ג ר' פ. ל.

שליט"א שניקוד שורק בגימטריא תשע"ו. וכן מובא מהרה"ג ר' יוסף מורד שליט"א ששורוק בגימטריא ברית.

וכן לאחר חרבן בית המקדש כשהתגברה יניקת הקלפות, כתוב (איכה ב, טז) "פצו עליך פיהם כל איביך שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו", ומצינו בזהר (תיקונים לט:) ש"שרקו" מרמז על נקוד השור"ק המסמל את היסוד, "ויחרקו" מרמז על נקוד החיריק המסמל את המלכות, דחרבן בית המקדש פגם בזווג יסוד ומלכות. מובא בספר 'צירה' (ב א) מ' דוממת, ש' שורקת. ומבאר הגר"א ש' שורקת שהיא מהלשון בשנים, והיא שורקת יותר מכל האותיות. רואים ששריקה באה מהשנים ומהאות ש"ן. בארנו במאמר 'חשמל אות' שהאות ש' היא השלמות של האות ו' ויש בה ג' וים לסמל את ג' הקוים שיש ביסוד. נראה דלכן הזהר מקשר את נקוד השורק שהוא בחינת יסוד לשריקה, כיון ששריקה קשורה עם האות ש"ן שמסמלת את היסוד, לכן היא בחינת נקוד השורק המסמל את היסוד. וכן צורת השריקה נעשית דרך שתי אצבעות יחד עם הלשון שיוצרת את צורת האות ש"ן.

מובא בספר 'הניקוד' לר"י גיקטיליא פתיב "אשרקה להם ואקבצם פי פדיתים", כי בהיות השורק שרוי במלכות אזי יתקבצו נדחי ישראל, וכל זה בהיותו שוכן מלמעלה, אבל בשעת חרבן כשנפרד השורק מן החיריק, נחרב הבית וגלו ישראל. נראה דסוד השריקה הוא התקשרות עם האות ש"ן שהיא בחינת יסוד, שמחיה את הקלפה, שרק אותיות שקר. וכשיש זווג יסוד ומלכות בסוד שור"ק ויחיריק, אפשר על ידי שריקה להתקשר לש"ן שהוא שור"ק. ולהוציא אותו מידי הקלפה. לכן הגאולה באה דרך שריקה "אשרקה ואקבצם". מה שאין כן בזמן הגלות שהיסוד התרחק מהמלכות. הש"ן ביד הקלפה, והקלפה שורקת. "שרקו ויחרקו שן". וכן מובא בפרוש ה'טור' על התורה (בראשית כז, ג) שעשו הנה שורק לחיות וצד אותן, לכן כתוב "כי ציד בפיו". ומבאר לדברינו שעשו פועל דרך שריקה לצוד את ניצוצות הקדושה לחלקו. וכן מובא ב'אור החיים' (בראשית מט, א) וכנגד גאולה העתידה בעזר השם שתהיה בימינו אמר "ולשרקה", פרוש בעת אשר ישק ה' דכתיב "אשרקה להם ואקבצם". וכן מובא בפרוש היעב"ץ על הגמרא (ברכות נז) הרואה שרקה בחלום יצפה למשיח. שנאמר "אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו". וכתיב "אשרקה להם ואקבצם".

וכן מצינו בגמרא (חולין סג.) אמר רבי יהודה, "רחם" זו שרקרק. ולמה נקרא שמה "רחם" אמר רבי יוחנן, כיון שבאה רחם, באו רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבני, והוא דיתבי אמדי, ועביד "שרקרק", וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתי משיחא, שנאמר, "אשרקה להם ואקבצם". וכן מובא מהר"ש אוסטרופלי זצ"ל ששרקרק בגימטריא ע' סופית, שהיא בבחינת יסוד ובה תלויה הגאולה העתידה. כמובא במדרש (ילקוט לד לד סד) רבי אליעזר אומר חמש אותיות נכפלו וכלן לשון גאולה. ד"ך שבו נגאל אבינו אברהם מאור כשדים שנאמר "לך לך מארצך". ס"ם בו נגאל אבינו יצחק מיד פלשתים שנאמר "לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד". ו"ן בו נגאל אבינו יעקב מיד עשו שנאמר "הצילני נא". ו"ף בו נגאלו ישראל ממצרים "פקד פקדתי". ע"ן בו עתיד הקב"ה לגאל לישראל בסוף מלכות רביעית שנאמר "איש צמח שמו ומתחתיו יצמח". ומוסיף הר"ש אוסטרופלי זצ"ל שהענין

נרמז בכתוב "מִכְנֵף הָאָרֶץ זְמַת שְׁמַעְנוּ צְבִי לְצַדִּיק וְאָמַר רְזִי לִי וְגו'", כי אותיות מִכְנֵף הן הגאלות שֶׁכָּבַר שְׁמַעְנוּ, וְאָנוּ מְצַפִּים לְאוֹת צ' שֶׁהִיא בְּבַחֲנֵת "צְבִי לְצַדִּיק".

וְהוֹסִיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א ש"אֲשַׁרְקָה" בְּגִימְטְרִיא רות שֶׁהִיא אִמָּה שֶׁל מַלְכוּת. וְכֵן שָׂרָשׁ אוֹתוֹת **ש"ק** הוֹלֵךְ מֵהַסּוּף לְהַתְחַלָּה, מֵהָאוֹת ש' שֶׁהִיא בְּסוּף, לְאוֹת ר' שֶׁלִּפְנֵיהָ, וְלְאוֹת ק' שֶׁלִּפְנֵיהָ. וְזֶה מְסַמֵּל אֶת הַמִּיּוֹן נוֹקְבִין שֶׁל הַמַּלְכוּת שְׁעוֹלִים מִלְמַטָּה לְמַעְלָה. נִרְאֶה דְשָׂרָשׁ הַשְׂרָקָה מְסַמֵּל אֶת הָאוֹתוֹת שֶׁ**ש"ק** שֶׁהוֹלְכוֹת מִסּוּף הָאוֹתוֹת לְהַתְחַלָּה, וְכִשְׁנֹשְׁכִיל לְהַבִּין אֶת תּוֹרַת הַרְמָז שְׁאֵפְשֵׁר לְקַרֵּא כָּל דְּבַר יֵשֶׁר וְהַפּוּד, וּבְנוֹסֵף נִזְכָּה שֶׁהַשְׂרָקָה יֹשֵׁב עַל הָאָרֶץ וְיִשְׂרָוֶק, הֵינּוּ שְׁנוּרִיד אֶת תּוֹרַת הַרְמָז עַד לְמַטָּה מִטָּה בְּעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי לְהִרְאוֹת אֶת הָאֵין עוֹד מְלַבְּדוֹ, אֲזַי נִזְכָּה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם סֵפֶר ע"ה לֹא נִתְבָּרַר אִם נִתְנָה תּוֹרָה בְּסֵדֶר א' ב', אוֹ דְרָךְ תִּשְׂר"ק, וּמְבָאָר לְדַבְּרֵינוּ שֶׁבְּתוֹרָה אֵין הַגְּבּוּלוֹת, צְרִיךְ לְהַפְּדָה וְלְהַפְּדָה בְּהַדְּכָלָהּ בָּהּ.

כְּתוּב (תהילים קכו, א) "בְּשׁוּב ה' אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחֻלְמִים". וּבְאֵר הַרְה"ג ר' מ. פ. שליט"א שֵׁשׁ כָּאֵן רְמָז לְתַחֲזִית הַמַּתִּים. שֶׁה' יֹשֵׁב אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן, הֵינּוּ יַעֲלֶה אֶת נְקוּדַת הַשְׂרָקָה שֶׁבּו' שֶׁל צִיּוֹן, וְיַעֲשֶׂהוּ חוֹלָם, הֵינּוּ צִיּוֹן. יִתְקַיֵּם הַמְּשִׁיחַ הַכְּתוּב "הֵינּוּ כְּחֻלְמִים", וְנִזְכָּה לְתַחֲזִית הַמַּתִּים.

גַּם הָאֶסוֹן אַחֲרֵי פְּסַח תִּשְׁע"ה שֶׁל דְּרִיסַת הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁלוֹם יוֹחָאֵי שְׂרָקִי הִ"ד נִרְמָז בְּדַבְּרֵי הַגְּמָרָא (חולין סג) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, "רְחַם" זֶה שְׂרָקָה. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה "רְחַם" אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כִּיֹּן שֶׁבָּאָה רְחַם, בָּאוּ רְחֻמִּים לְעוֹלָם. אָמַר רַב בִּיבִי בַר אֲבִינִי, וְהוּא דִּיתִיב אָמִידִי, וְעִבִיד "שְׂרָקָה", וְגַמִּירִי דְאֵי יִתִּיב אֲאָרְעָא וְשָׂרִיק אֶתִּי מְשִׁיחָא, שְׁנַאָמַר, "אֲשַׁרְקָה לְהֵם וְאֶקְבָּצֵם". הֵינּוּ שֶׁבְּפִטְרֵתוֹ הוּא הַמְּשִׁיחַ רְחֻמִּים וְשְׁלוֹם לְשָׂרִיקָה שֶׁל בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן שְׁמוֹ יוֹחָאֵי מְרַמָּז עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי שְׁמַמְתִּיק אֶת יְמֵי הַעֲמִיר שֶׁבָּהֶם נִרְצַח. וְכֵן שְׁמוֹת הוֹרֵיוֹ הַרְה"ג ר' אוֹרִי שְׁלִיט"א וְרוֹנִית תַּחִי, מְרַמָּזִים עַל אוֹר וְרִינַת הַגְּאֻלָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש. רִיִּיִסְקִין שְׁלִיט"א שְׁגַם בְּשֵׁם הַנְּעֻרָה שְׁנֹדְרָסָה בְּאוֹתוֹ פְּגוּעַ תְּבַדֵּל"א שִׁירָה קְלִיִּין תַּחִי יֵשׁ אוֹתוֹת שְׂרִיקָה. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל אֲצֵל הָעֵרְבִים שְׁקוֹרִין לְמִזְרַח הַתִּיכוֹן א - שְׂרָק אֵל - אוֹסֵט, וְכֵן א - שְׂרָק הוּא מִזְרַח בְּעֵרְבִית, וּמְרַמָּז עַל זְרִיחַת אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵן שְׁלוֹם יוֹחָאֵי שְׂרָקִי ר"ת שִׁי"ש וְס"ת מִי"י שְׁמַרְמָז עַל אֲבִינִי שִׁישׁ טְהוֹר שֶׁהֵם מִים, סוּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁקִשׁוּרָה לְרִשְׁבִי. וְכֵן הִגְלָד בְּנִיחֵו שׁוֹקְרוֹן ז"ל שְׁנֹדְרַס בְּאוֹתוֹ שְׁבוּעַ בְּבֵית אֵל מְרַמָּז בְּשְׁמוֹ עַל שָׂרָשׁ הַשְׂרִיקָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁבְּנִיחֵו שׁוֹקְרוֹן בְּגִימְטְרִיא נִהְרַג בְּקוֹרְקִינֵט.

הַסְּתִירָה בַּפְּסוּק "אִם יִתְמַהְמַה חֲפָה

לו, כִּי בָא יָבֵא לֹא יֵאָחֵר".

גַּם בְּגֻאֲלַת מְצַרִּים שֶׁהִיא סֶמֶל לְגֻאֲלָהּ הָאֲחֵרוֹנָה הִיְתָה אוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל שְׁתֵּי אֲפְשָׁרִיּוֹת לְגֻאֲלָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יג, יז) "וַיְהִי בְּשַׁלַּח פְּרַעֲה אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים דְּרָךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קְרוֹב הוּא כִּי אָמַר אֱלֹהִים

פן ינחם העם בראתם מלחמה ושובו מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, רואים שישינו שתי דרכים, כפי שבארנו ששנת תשע"ו היא דרך שנים מסוף האלף, ויש "דרך ארץ פלשתים" בגימטריא הושענה רבה וזאת חנוכה עם המלים והכולל, היינו שהגאלה תבוא מהר בסוד של הושענה רבה או יום זאת חנכה שהוא ההמשך שלו, שבשלוש שעות הכל נגמר, ויש "דרך המדבר ים סוף וחמשים עלו בני" ס"ת מפורים, היינו גאלה בבחינת גאלת פורים שמתברגת בטבע והולכת בשלבים. וכן "בשלח" אותיות ל"ב ח"ש, היינו לב שותק שאינו מגלה, בבחינת 'לבא לפומא לא גלי' ומדוע כפי שממשיך הפסוק "פרעה" אותיות פ"ה ר"ע, היינו שהגלוי בפה יכול לגרום שיתלבש הרע והגאלה תהיה בדין. אלא אם כן יעשו תשובה, ויתקיים הכתוב (דברים ל, יד) "כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו", היינו גם פה, וגם לב, וגם לתשע"ו. וכן נסח המשנה (תרומות ג, ח) עד שיהיו פיו ולבו שוין ר"ת שם שפ"ו שבו תלויה הגאלה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש"בשלח" אותיות ח' של"ב, היינו אור הגאלה שבא מהח' שמסמל את העולם השמיני, מגיע בשלבים. וכן האריז"ל נפטר בשנת של"ב, והבאנו מהחיד"א שאז התחיל השלב הראשון של הגאלה.

וביתר עמק נראה לבאר מדוע "בשלח" אותיות ח' של"ב, היינו אור הגאלה שבא מהח' שמסמל את אמא עלאה ומגיע בשלבים, על פי מה ששמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א בשם האריז"ל שמצה בגימטריא ג' פעמים מ"ה, כנגד הג' בנים ששואלים מה. נראה לבאר הכתוב (שמות יב, ט) "ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות פי לא חמץ פי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה". כיון שהיו להם מצות שהן בסוד ג' פעמים מ"ה, הם לא יכלו להתמהמה, שזה רק ב' פעמים מ"ה. דמצה היא בסוד אבא שנקרא חכמה. וחכמה המרמזת על פח מ"ה, מרמזת על ג' פעמים מ"ה שזאת השלמות של שם מ"ה, כפי שבארנו את סוד הג' מצות שהן כנגד ג' קוין. מה שאין כן אמא שנקראת בינה נרמזת בב' פעמים מ"ה, כיון שהיא בדרגה אחת פחותה מאבא. [ונכמו שהשתלשל בלשון לע"ז השם של אמא מהמה] וכיון שבמצרים ה' הפך את הסדר והקדים את האור של החכמה לפני האור של הבינה, בגלל אחיזת החיצונים, כפי שבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' בכונות ליל פסח. בני ישראל לא יכלו להתמהמה, שזה סוד ב' פעמים מ"ה, כי הכח של אבא הוא ג' פעמים מ"ה. מה שאין כן לעתיד לבא שהגאלה באה קמעה קמעה, והולכת על פי סדר, כתוב (חבקוק ב, ג) "אם יתמהמה חכה לו". וכן שם מ"ה החדש המתקן את שבירת הז' מלכים הוא אור התקון שמביא את הגאלה, לכן תלויה הגאלה בג' פעמים מ"ה, המסמל את השלמות של שם מ"ה. ובמצרים כיון שהאורות באו שלא כסדרן והאירו ג' פעמים מ"ה מיד מהתחלה, היה ענין של חפזון כדלעיל. ובגאלה העתידה שבאה קמעה קמעה, מאיר קודם ב' פעמים מ"ה, בסוד "יתמהמה", עד שבזמן הגאלה יאירו ג' פעמים מ"ה כמו בגאלת מצרים. וכן גאולה בגימטריא שם מ"ה. והוסיף הרה"ג ר' יצחק בן עטר שליט"א שאצל משה נאמר (שמות ד, ב) "ויאמר אליו ה' מה זה בידך ויאמר מטה". לרמז לו ששם מ"ה נמצא בידו לגאול את ישראל. וכן מובא בשם הרה"ג ר' ינון חורי זצ"ל שגאולה שלמה, מרמזת על גאלה בגימטריא מ"ה, שלמה אותיות של מ"ה. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א ששם מ"ה מספרו ארבעים וחמש, ומרמז על אותיות ד'. וכן מ"ה ר"ת מלך המשיח לכן בו תלויה התמהמהות, שאם הוא

יתמהמה חכה לו. וכן מצינו בזהר (תיקונים נו.) שהמלכות היא בסוד **בְּמָה**, אותיות **בי מ"ה**, שְׁמַאִיר בָּה שֵׁם מ"ה שהיא היסוד.

וכן מובא באברבנאל (חבוקק א) "**כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב, אם יתמהמה חכה לו, כי בא יבא לא יאחר**". המאמר הזה קשה בפירושו מאד שהמאמר הזה קשיא רישיה אסיפיה לפי שבאומרו "**אם יתמהמה חכה לו**" יורה שתתעכב ביאתו מאד, ובאומרו "**כי בא יבא לא יאחר**" מורה בהפך שלא יאחר ולא יתמהמה אבל יבוא במהרה ואם כן ראשו סותר לסופו. ומבואר לדברינו שאמנם יש זמן קבוע שאותו הוא לא יאחר, אבל המשיח רוצה לבוא קודם והוא מתחיל לבוא קודם, אלא שעומד בפתח ומתמהמה, היינו שהגאולה באה בשלבים **קמעה קמעה** כדבארנו, ועל זה אמר הנביא שאף שאנו רואים את שלבי הגאולה שמתפרסים על פני כל כך הרבה שנים, יש תאריך אחרון קבוע שאותו הוא לא יאחר ויגמור ביאתו. וכן **מ"ה** פעמים **מ"ה** בגימטריא נוסח התפילה **בגלל אבות תושיע בנים**. ו**תביא גאולה לבני בניהם** וגם כאן רואים נוסח של גאולה בשלבים, שבזכות **אבות** הישועה באה **לבנים**, והגאולה באה רק **לבני בנים**, וכן בפרשת **מקץ** שהיא סוד **הקץ** כמובא ב'לקוטי תורה' להאר"ל (מקץ קח) יש **מ"ה** פעמים **מ"ה** תבות, והוסיף הרה"ג ר' י. א. שליט"א **שמקץ** אותיות **קמץ** שמשמל את ספירת ה**כתר**, ולכן בפרשת **מקץ** יש **קמ"ו** פסוקים כמו בפרשת **בראשית** שהיא בחינת **כתר**, דנעוץ תחלתו בסופן שהסוף והקץ נעוץ בהתחלה שהיא ה**כתר**. ולכן **קמ"ו** בגימטריא **סוף**. וכן רואים את צרוף אותיות **ק"ץ ותשע"ו** כמה פעמים בתחילת פרשת **מקץ**: "ויהי **מקץ** שנתים ימים וגו', ו**יקץ** פרעה וגו', וא**יקץ** וגו', והנה שבע שבלים דקות ושדופת **קדים** צמחות אחריו: ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ו**יקץ** פרעה והנה חלום וגו', פרעה **קצף** על עבדיו וגו', והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופת **קדים** צמחות אחריהם: כי **נכון** הדבר מעם האלהים וממהר האלהים לעשותו: ועתה ירא פרעה איש נבון וחכם ושיתהו על ארץ מצרים: יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שני **השבע**: ו**יקבצו** את כל אכל השנים הטובות". וכן "**נכון**" בגימטריא **תשע"ו**, ויש כאן גם רמז שהקץ הוא אמת ו**נכון** כמו שכתוב (דברים יג, טו) "**והנה אמת נכון הדבר**".

הַפְּקָר ב"ד הַפְּקָר בְּגִימְטְרִיא תשע"ו.

שמעתי מהרה"ג ר' יצחק שלמה הרשקוביץ שליט"א שה**פקר** ב"ד ה**פקר** בגימטריא **תשע"ו**, ויש כאן רמז על שנת מוצאי שביעית לאחר ההפקר של שביעית שנזכה לגאולה, כי **ב"ד** ר"ת **בן דוד** שאז נזכה להפקר האמתי בבחינת שמיטה לה'. וכן מצינו בגמרא (חולין קלט:) "**כי יקרא פרט למזמן**". נראה דלכן שלוח הקו חייב להיות בצפרי הפקר שאין להו בעלים, לרמז שהעלאת מיין נוקבין חייבת להיות בשלמות באפן שאין לאדם שום אחיזה בדבר. דאדם שעושה שלוח הקו בקו שיש לו בעלות ואחיזה בו, הוא כדגמת אדם שלומד תורה ומקיים מצוות באפן שיש לו נגיעה ואחיזה בדבר. שאמנם מצד אחד הוא מעלה מיין נוקבין, אבל מצד שני הנגיעה ואחיזה שיש בדבר מונעים מהמיין נוקבין לעלות, דהוא כביכול מחזיק את המיין נוקבין דרך הנגיעה שיש לו בדבר שלא יעלה למעלה. וכן מצינו בגמרא (פסחים ג:) **רבא רמי כתיב "כי גדול מעל שמים חסדך"**. וכתיב "**כי גדל עד שמים**

חסדד". **הא כיצד, כאן בעושיין לשמה, כאן בעושיין שלא לשמה.** ורואים שמצוה עם נגיעה שלא לשמה נשארת למטה ואינה עולה מעל השמים. וכן **הפקר בגימטריא שכינה,** דחבור לשכינה הוא עבודה דרך בחינת הפקר, שאדם כבכול מפקיר את העבודה שלו, שהשכינה תעשה בזה כרצונה ואינו מבקש דבר לעצמו. וכן מצינו במדרש (במדב"ר א, ז) **כל מי שאינו עושה עצמו כמדבר הפקר אינו יכול לקנות את החכמה והתורה.** ומפרש המהרז"ו שם **כמדבר הפקר שלא להקפיד על שום דבר מדברי עולם.** וכן הפקר או שכינה הם בגימטריא **עשיה,** או **זכר נקבה,** דעבודה זו שיכת לעולם העשיה שממנו מעלים את המיין נוקבין לספירת המלכות הנקראת שכינה שהיא בבחינת נקבה, והיא מעלה את זה לקב"ה בבחינת זיווג מהנקבה לזכר. וכן הפתוב (שמות כט, כז) **"וקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה אשר הונף"** ס"ת **הפקר** דעבודת התנופה במקדש מרמזת על העלאת מיין נוקבין מלמטה למעלה שנעשית דרך בחינת הפקר. וכן מובא מרבי ישראל מרוז"ן זצ"ל (טל תורה) על התפלה בימים נוראים, **זוכר כל הנשכחות,** שהקב"ה **זוכר** את מצות האדם רק אם האדם **שכח** אותם, אבל אם האדם עדין זוכר את המצוות שעשה, הקב"ה כבכול אינו זוכר זאת להשפיע עבורן מיין דכורין. ורק את החטאים צריך האדם לזכור תמיד כדי לעשות עליהם תשובה, וכמו שכתוב **"וחטאתי נגדי תמיד"**. וכן בודוי מעשר, אחרי שהאדם הפריש וקיים את המצוה, הוא מתודה **"לא שכחתי"**, כי לאדם יש חטא בכך שהוא לא שכח את המעשר שהפריש. ומבאר לדברינו שאם האדם עדין זוכר את המצוות באפן שיש לו הרגשת ישות שכבכול הוא פעל משהו, יש כאן בחינת נגיעה שהוא נוגע במצוה, ולא נותן לה לפרח למעלה להגיע לקב"ה. ורק כשהאדם שוכח את המצוה, היינו שמפקיר את זכותיו עבור השכינה, המצוה עולה למעלה להזכר לפני הקב"ה.

הגר"ח מוואלז'ין זצ"ל כתב את ספר

'נפש החיים' כהכנה לשנת 5600

מובא בספר 'חסד לאברהם' (מעין א' נהר ג) **אמנם** **משך** שעור גלות הזה עד רדת מדרגות אלו זו אחר זו, **והיודע לשער ולמנות שעור מהלך זה כמה אנו יורדים מדי יום ביום, ידע שעור גלותנו עד כמה, וידע זמן הגאולה, וזה שאמר הפתוב "ספת דוד הנופלת",** כי לעולם היא נופלת ויורדת עד שתשכב לעפר, ואז **"קומה עזרתה לנו"**. רואים שגאלת בעתה תהיה כשעם ישראל יהיו בתכלית הירידה. ומספר תשע הוא התחתון ביותר בספרות שהן מאחד עד תשע. וכן הירידה הגדולה בדורנו היא בענייני היסוד. וכן מובא בשם ה'בן איש חי' שאמר שלפני שמשיח יבא תהיה ירידה גדולה בענייני צניעות. וכן **צניעות** מרמזת בתהלים בענין הגאולה: (קב) **"אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד"**. לרמז שבזכות הצניעות נזכה לגאולה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אהרן רומפלער שליט"א שענין זה נרמז בפתוב (עמוס ה, ב) **"נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל"**. כשנפלה לתחתית למקום שאין יותר נפילה ממנו, אז **"קום בתולת ישראל"**. ונראה לבאר לפי זה שרעידת

האדמה בארץ נפאל בחדש איר תשע"ה מרמזת שהנפילה הגיעה כבר לתחתית, וכביכול הנפילה רועדת כי אין יותר נפילה. וכן השתלשל בחדש סיון תשע"ו שהיו פגועים במקומות של חטא בארץ ישראל ובארה"ב, והקב"ה מרמז לחוטאים שכבר אי אפשר לחטא ולפול יותר כי הגיעו לתחתית. וכן יפ"ל ר"ת לא פחות ולא יותר, היינו שיש נקדה של סוף הנפילה שם אין יותר נפילה.

יש לבאר מדוע יש כל כך הרבה נפילות רוחניות, ונושרים בדורנו. ובפרט האינטרנט שרבים חללים הפילה, וגם בין היראים ושלמים. כיון שנשמות דור הגאלה באו לעולם ללמד פנימיות התורה, אם אין לומדים וטועמים מהאור ששם שרש הנשמה, אין אור שידחה את החשך. ולכן דוקא הטכנולוגיה מושכת את האנשים לחטא, כי גלוי חכמת הטכנולוגיה היא הלעמת זה בגשמיות של גלוי פנימיות התורה בדור האחרון. כמובא בזהר (וירא קט"ז): **בשש מאות שנה לאלף הששי יפתחו שערי החכמה למעלה ומעינות החכמה למטה, ויתכונן העולם להפנס בשביעי, כבן אדם שמתכונן ביום ששי משמערב השמש להפנס בשבת.** ורואים שמשנת ת"ר התחילה תקופת ההכנה לגאלה בהתגלות פנימיות התורה מצד הקדשה, וחכמת הטכנולוגיה מצד הקלפה. ואם לא טועמים את שרש הנשמה מצד הקדשה, והקלפה פותחת את כל השערים, מה יעשה הבן ולא יחטא, כשאין לו מעט אור שידחה את החשך. וכן מובא מהג"ר ישראל אליהו וינטרוב זצ"ל שהגר"ח מוואלז'ין זצ"ל עשה פריצת דרך בעולם הישיבות שכתב ספר 'נפש החיים' שמדבר בעניני קבלה בשפה פשוטה, ויעד אותו לכל אחד ואחד, ורצונו של צדיק התקבל שהספר הזה היה הראשון שפרץ דרך בעולם הישיבות לעניני קבלה. והביא בשם הגר"ח זצ"ל שבאר שהוא כותב את הספר כהכנה לשנת 5600 שמובא בזהר שיפתחו בה מעינות החכמה למעלה ולמטה כהכנה לגאלה. כי הוא רואה שיפתחו מעינות חכמה בצד הקלפה וחיבים לפתח מעינות חכמה בצד הקדשה שיעמדו כתריס בפני הפורענות הזאת. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שזוהר בגימטריא רית, שהנשמה נהנית ממנו, כמובא בגמרא (ברכות מג:): **איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו זה הרית.** וכן המספר המסתתר בין אותיות פנימיות הוא 528 כמנן תענוג.

ננסה לציר לעצמנו אם היו מוצאים בגמינו צנצנת של עשבי מרפא, שהיה מצרף אליה פתק מאחד התנאים הקדושים, שעשבים אלו מסגלים לרפא מחלה מסוימת שהיא חשוכת מרפא, האם היה חולה אחד באותה מחלה שלא היה מסכים לנסות את התרופה כשאין שום סכון. וקל וחמר בן בנו של קל וחמר כשגלו לפני כמה מאות שנים באדמה את הכתבים של ספר הזהר, בהם כתוב בכמה מקומות שהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי זיע"א הורה לתלמידו רבי אבא לכתב את הדברים ולהטמינם עבור דור האחרון, היינו הדור שלנו, דור הגאלה, כדי שהלמוד הזה יביא רפואה וישועה והצלה מהסכנות הנוראות שתעמדנה בפנינו, ויציל את עצם החיים של הדור כלו. אם יש עדין מי שאינו מנסה את התרופה, לפחות יקבע למוד בנגלות הזהר ובחלקים השונים לכל נפש. ונביא דברים שאמר הגאון המקבל ר' מרדכי שינברגר שליט"א (בהלולת בעל הסולם, אולמי תמיר ירושלים ז' תשרי תשע"ה) **מיום עמדי על דעתי אני זוכר שכלל ישראל היו במצב כל כך מסכן ברוחניות ובגשמיות כמו היום, ומי שהיום אינו קובע עתים ללמוד פנימיות התורה הוא בגדר "לא תעמד על דם רעך".** וכן נראה שיש רמז בכתוב (תהלים נה, טו) **"אשר יחדו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש" שלמוד הסוד יש בו המתקה, וכפי שהבאנו מהזהר שהיסוד בו סוד, ולמוד הסוד מקשר לספירת היסוד שמאחדת את החסדים והגבורות וממתיקה אותם.** והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהפסוק מופיע בפרק נ"ה פסוק ט"ו שעולים יחד כמנן ס"ד.

עם סגולה בגימטריא תשע"ו.

כתוב (שמות יט, ה) "ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים". ומבאר רש"י "סגלה", אוצר חביב כמו "וסגלת מלכים", כל יקר ואבנים טובות שהמלכים גונזים אותם, רואים שסגלה מסמלת את בני ישראל שהם בבחינת אבנים טובות, וכן מובא ב'אור החיים' (שם) שעם ישראל הם בבחינת אבן סגולה, שהיא אבן שואבת, לשאב את הניצוצות "מכל העמים". וראה זה פלא שהפסוק הזה ר"ת שואבת בג' אפנים, "ועתה אם שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את בריתי והייתם לי סגלה מכל העמים". לפי זה נראה לבאר מדוע מזכירים סגולה בכניסת השבת ב'לכה דודי' בואי בשלום עטרת בעלה תוך אמוני עם סגולה. כי בכניסת השבת מעלין מיין נוקבין את הניצוצות שבררו כל השבוע לעורר את היחוד העליון, ועלית הניצוצות נרמזת בשם סגולה, וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. עברון שליט"א שעם סגולה עם המלים בגימטריא תשע"ו, ואם נחשב את הם' סופית במספר 40 זה יוצא עם המלים 216 שרמז על השנה הלועזית 2016, ומבאר לדברינו שבשנה זו אנו מצפים לאתחלתא דגאלה בבחינת כניסת השבת. וכן מציינו בירושלמי (פאה לג.) שסגלה זה אשכול. ובארנו שאשכול מסמל את משיח בן יוסף, כמובא ברש"י (בראשית מט, כב) "בן פרת יוסף", הנה יוסף הוא ענף של גפן פוריה. וכן אותיות סגול ואשכול מתחלפות, [ס' מתחלפת בש', וג' מתחלפת בכ'] וכן הצבע הסגול הוא צבע האשכול. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שאשכול בגימטריא משיח.

מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שבג' הפסוקים על הלדת פרץ, יש בשני הפסוקים האחרונים דו"ד מלים, וב"ן אותיות, ובפסוק הראשון יש חצי ב"ן אותיות כמנן שם הוי"ה. ולדת משיח נקראת בן, כמו שכתוב (ישעיה ט, ה) "כי ילד ילד לנו בן נתן לנו ותהי המשרה על שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום". וכן הפסוק "ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ ויקרא שמו פרץ" עם המלים והאותיות בגימטריא 5776. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' ש. רוזנבלום שליט"א שבילדת פרץ היתה בחינת פתאם, לרמז על הכתוב (מלאכי ג, א) "ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים". וכן פתאם בגימטריא מלקמה אדום ופרס. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששנת ה'תשע"ו נרמזת בכתוב (ישעיה ט, ה) "כי ילד ילד לנו בן נתן לנו ותהי המשרה על שכמו".

כתוב (בראשית יט, ט) "ולוט ישב בשער סדם", נראה דכיון שהתנוצץ אצל לוט אור המלכות, ונשמת המשיח היתה כפולה בו, לכן הוא ישב בשער העיר, דמקומו של המשיח הוא בשער העיר, כמובא בגמרא (סנהדרין צח.) יתיב אפיתחא דקרתא. וכן מובא שם שאותו היום מנוהו שופט עליהם, הואיל והתחיל להתנוצץ בו אור המלכות של המשיח, שעליו כתוב (מיכה ד, ג) "ושפט בין עמים רבים". לכן מנוהו לשופט ומלך עליהם. וכן שם שפ"ו מרמז בכתוב (בראשית יט, ט) "ויאמרו האחד בא לגור וישפט שפוט". והוסיף הרה"ג ר' אברהם חריטן שליט"א שגם אצל בעז כשהתנוצץ אצלו אור המלכות כתוב (רות ד, א) "ובעז עלה השער וישב שם". וכן שמעתי מהרה"ג ר' פ. ל. שליט"א ש"ובעז עלה השער" ס"ת ספר הזה"ר שבזכותו תבא הגאולה. וכן וישב" ר"ת שמעון בר

יוחאי. וכן "ובעז עלה השער" עם האותיות בגימטריא תשע"ו, וכפי שממשיך הכתוב "ובעז עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר". וכן "וישב שם והנה הגאל" עם האותיות והמלים בגימטריא ה'תשע"ו.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב (במדבר יא, כז) "ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה" ר"ת אובאמ"א. ומובא שם בתרגום יונתן ובתרגום ירושלמי שאלדד התנבא שמשה מת ויהושע מכניס. ומידד התנבא על השלו. ושיניהם יחד התנבאו על גוג ומגוג. ונביא את לשונו. אלדד הנה מתנבי ואמר הא משה מתכניש מן עלמא ויהושע בר נון משמש משריתא קאי מן בתריה, ומדבר עמא בית ישראל, ומיעל יתהון לארע פנענאי, ומחסין יתה להון. מידד הנה מתנבי ואמר הא סלוי סלקין מן ימא וחפיין כל משריתא ד'ישראל, ויהוי לעמא לתוקלא. ברם תריהון כחדא מתנבין ואמרין הא מלכא סליק מן ארעא דמגוג בסוף יומיא, ומכנש מלכין קטרי תגין ואפרכין לובשי שריוניו, וכל עממיא ישתמעון ליה ומסדרין קרבא בארעא ד'ישראל על בני גלותא, ונפלין פגריהון על טוריא דארעא ד'ישראל.

וכן שמעתי בשם המקביל הרב נחמני זצ"ל שהתרגום יונתן שם מזכיר את המלים קיריס איטימוס המרמזים על כור אטומי שיהיה חלק ממלחמת גוג ומגוג. וכן "אלדד ומידד מתנבאים במחנה" בגימטריא תשע"ו עם האותיות והמילים. וכן מה"י אלפים תשע"ו מרמז במלים משה מת ויהושע מכניס. וכן נראה שתשובת משה על "אלדד ומידד מתנבאים במחנה" היא "ומי יתן כל עם הוי"ה נביאים פי יתן הוי"ה את רוחו עליהם" מרמז על הגאולה העתידה שאלדד ומידד התנבאו, כמובא בנבואת יואל על הגאולה העתידה (יואל ג, א) "והיה אחרי כן אשפוף את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם". וכן "יתן כל עם הוי"ה נביאים" עם האותיות בגימטריא תשע"ו. והוסיף הרה"ג ר' א. מ. שליט"א שאטום מרמז על אטום, וטומאה, שמרמז על עמלק שהם קלפת היצר הרע שאוטמת את הלב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. עברון שליט"א שמלחמת גוג ומגוג בגימטריא היצר הרע עם האותיות והכולל. וכן קץ יצר הרע עם המלים והאותיות בגימטריא תשע"ו. והוסיף הרה"ג ר' מ. שליט"א ששנת תשע"ו נרמזת בנסח התפלה ברוך הוא אלהינו שבראנו לכבודו. והבדילנו מן התועים. ונתן לנו תורת אמת. וחי עולם נטע בתוכנו. והוסיף הרה"ג ר' אהרן שוב שליט"א שנסח התפלה דוי הסר וגם חרון. ואז אלם בשיר ירון בגימטריא תשע"ו.

בעוהשי"ת
אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל
מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284
שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת
01 > 1 > 025805801
קישור להורדת השיעורים
<http://sod1820.co.il/?p=503>
שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כְּדַבְרֵי הַזֶּהר בְּפִרְשַׁת נֶשֶׁא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעַם מְאִילָנָא דְּחַיֵּי דְאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלֹזָה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלֹכֵן "אֵינְנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ.**

בַּעַל הַגּוֹבִי עַל 'עֵץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלָמִידֵי חֻכְמִים שֶׁלֹּא לְמַדּוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כֵּן.**

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

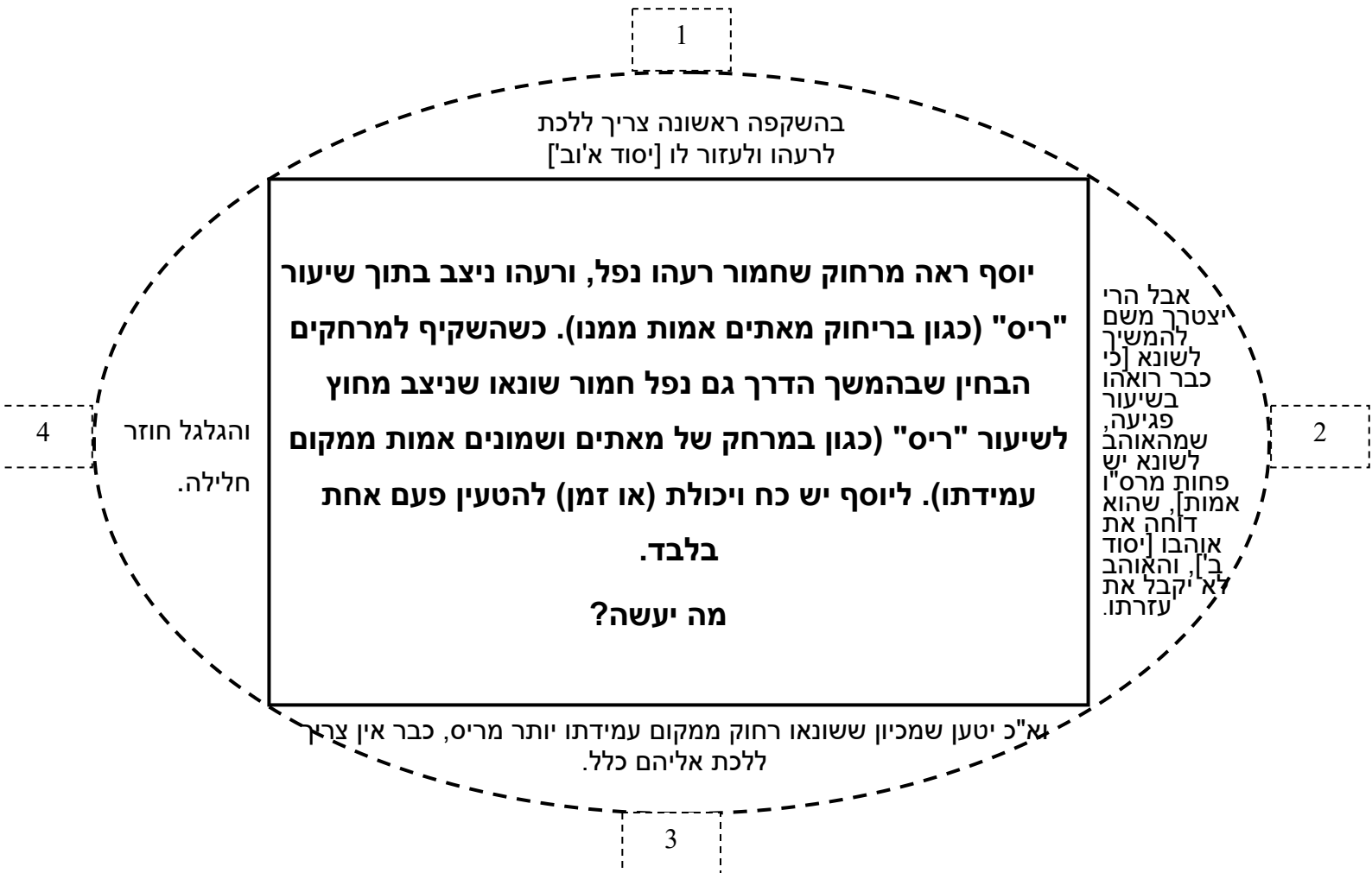
תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

טעינה לאוהב ולשונא בשיעור ריס

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א. הרואה שחמור של פלוני נופל בדרך תחת משאו, מצוה ללכת ולעזור לפרוק ממנו. וכן הרואה שכבר פרקו את המשא ממנו ומתקשה היהודי להטעינו שוב, מצוה ללכת ולעזור לו להטעינו בצורה מסודרת שלא יפול שוב.
- ב. מהפסוקים "כי תפגע" "כי תראה" למדו בגמ' שדווקא עד שיעור רס"ו אמה [=ריס] חייב ללכת ולעזור, שזהו שיעור פגיעה [ב"מ ל"ג ע"א].
- ג. מצוה להעדיף ולהקדים את השונא לאוהב, כדי לכופ את יצרו [ב"מ ל"ב ע"ב].

עיונים: יש לעיין האם נכריע שחייב עכ"פ לעזור לאוהב, כי לשונא בין כך הרי יפטר מלעזור. או דילמא שנכריע שיכול להשאר במקומו, כי לאוהב בין כך לא יעזור. (ואע"פ שתכלית הקדמת השונא היא כדי לכופ את יצרו – כמו

שהבאנו מהגמרא ביסוד ג' – וכאן בין כך אינו עוזר לשונא, מ"מ נימא שטענתו נכונה כלפי רעהו שאם אגיע אליך הרי אצטרך להפרד ממך ולהמשיך לשונאי וממילא איני יוצא אליך).

הערה: ציירנו לגבי מצות טעינה ולא לגבי פריקה, כי שיטת המנ"ח שהגבלת שיעור ריס לא נאמרה בפריקה מפני צער בעלי חיים שלכן חייב ללכת גם למרחקים. אבל שיטת הנפש חיה שגם מדין צער בעלי חיים פטרתו התורה ביותר מריס, וכמו כן גם למנ"ח כשצריך לפרוק את המשא מעל עגלה שקרסה מהכובד (או סוג מרכבה אחר שאינו בע"ח) יש את הפטור של יותר מריס. ונוכל ממילא לצייר גם בפריקה. ולשיטת הנפש חיה אפשר גם לצייר כשהמרוחק מריס אינו שונאו אלא בציור שהעומד בתוך ריס זקוק לטעינה ואילו זה שמחוץ לריס חמורו כורע תחת משאו וזקוק לפריקה והרי הדין שפריקה קודמת לטעינה.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>